

2de Zondag van de Advent, Baruch 5, 1-9 Filippenzen 1, 3-6 en Lucas 3,1-6

Tegenover een kerk in Utrecht, beste mensen, waar ik een grote viering meemaakte, stond een winkel voor doe het zelve. Dat was duidelijk te lezen boven de ingang van de zaak: "Doe-het-zelf-zaak". Als je nu van binnen uit door de kerkdeur naar buiten keek kon je maar een deel van die tekst lezen. Dus als je die kerk verliet, na de Goede God om hulp te hebben gesmeekt, dan stond je plotseling tegenover de woorden: "Doe het zelf". Toen ik dat de eerste keer zag was ik er nogal door geschokt. Het leek wel alsof God weigerde mij te helpen. Alsof Hij op mijn bidden niets anders te zeggen had dan: "Doe het zelf!" Maar toen ik daar een tijdje over had nagedacht werd het me duidelijk dat we inderdaad niet zo maar onze problemen op de stoep van God kunnen achterlaten en van Hem verwachten dat Hij ze dan wel zal oplossen. Nee, nadat we God van harte om zijn hulp hebben gevraagd zullen we ons uiterste best moeten blijven doen om onze problemen zelf op te lossen.

De Advent is een tijd van verlangen. De natte, koude dagen doen ons verlangen naar de warmte van de zomer en de lange donkere nachten doen ons uitzien naar de volle zon, die zowel onze dagen als onze stemming opvrolijkt. Ik ben maar wat blij niet in Noord Skandinavie geboren te zijn, waar het nog stukken kouder en donkerder is dan hier. Intussen verwarmen we onze huizen lekker en verlichten we onze straten met steeds uitzinniger kerstversiering en brengen we ons op die manier in feeststemming. Maar dat zal er toch niet in slagen dat diepe verlangen weg te nemen dat we in deze donkere maanden ervaren en dat wij christenen de betekenis hebben gegeven van 'Het wachten op de komst van de Heer in onze wereld en in ons leven.'

Het verhaal van de geboorte van Christus lijkt God's antwoord te zijn op ons verlangen. Maar die geboorte was tweeduizend jaar geleden en, ook al kunnen we dat wonderbaarlijke gebeuren jaar na jaar opnieuw vieren, toch ervaren we het nauwelijks als vervulling van het verlangen van de mensen van vandaag.

Waar wordt door mensen vandaag de dag eigenlijk op gehoopt? Als ik met mensen praat dan hoor ik hun verwachtingen en hun zorgen, hun angsten en hun dromen. Die zijn zo veelsoortig als je mag verwachten, maar ze gaan allemaal min of meer over ons leven van elke dag.

Mensen hopen dat we in vrede mogen blijven leven. Dat de spanningen die we voelen oplopen in onze wereld niet gaan oplopen tot gewapende conflicten.

Mensen hopen dat onze relatieve welvaart behouden blijft, dat onze banen in takt blijven, zodat we aan het eind van de maand onze rekeningen kunnen betalen.

Mensen hopen dat onderlinge relaties bestand blijken tegen moeilijkheden.

Dat hun liefde stand houdt en dat hun huizen plekken van vreugde blijven.

Mensen hopen dat de klimaatverandering niet nog dreigender mag worden en de toekomst van onze kinderen in gevaar brengt.

Mensen hopen dat ze gezond mogen blijven en dat zij en hun dierbaren gespaard mogen blijven voor levensbedreigende ziektes.

Mensen hopen dat de migranten hun welbevinden niet te veel verstoren en zij hopen dat de onhoudbare toestanden in de kampen in Griekenland en aan de grens van Mexico spoedig een oplossing vinden.

Mensen hopen dat niet zal gebeuren wat zij vrezen, maar dat het Nieuwe Jaar hen mag brengen wat zij verhoppen. Die mensen, dat zijn wij. Dat is wat wij hopen en we vragen de goede God dat Hij ons mag sparen en de rampen afwendt waar wij voor vrezen.

En God beantwoordt ons bidden met zijn grootste gave: Zijn eniggeboren Zoon, die geboren is als baby van zeer arme mensen, geboren in hulpeloosheid en extreme armoede: Emmanuël: "God met ons!"

Wat 'n vreemd verhaal! Wat een ongeloofwaardige reactie! Een baby in een stal is blijkbaar alles wat God ons te bieden heeft.

Een baby kan toch de wereldvrede niet bewerken en bewaren? Dat zullen we zelf moeten doen.

Een baby kan er toch niet voor zorgen dat onze welvaart in stand blijft? Dat zullen we zelf moeten doen.

Een baby kan onze relaties toch niet overeind houden en onze liefde warm? Dat zullen we zelf moeten doen.

Een baby kan ons niet beschermen tegen de gevolgen van de klimaatverandering. Dat zullen we zelf moeten doen, ieder naar best vermogen.

Een baby kan onze gezondheid niet in stand houden. Dat zullen we zelf moeten doen.

Een baby kan geen oplossing vinden voor de migratieproblematiek. Dat zullen we zelf moeten doen.

Een baby zal ons zelfs niet kunnen bevrijden van onze angsten. Ook dat zullen we zelf moeten doen.

Wat hebben we dan aan God's antwoord op onze hoop, onze verlangens? Wat wil God ons zeggen als Hij ons een Redder zendt, zijn Zoon, een weerloze baby?

Wat een baby doet, we ervaren het keer op keer, een baby wekt in ons de geweldige kracht van de liefde. De Liefde die de enige macht is waarmee we de problemen kunnen overwinnen die op ons afkomen. God stuurt ons de niet mis te verstane boodschap dat machten en krachten ons niet zullen redden, evenmin als rijkdom en menselijke wijsheid. Dat zijn hulpmiddelen die goed en slecht kunnen worden gebruikt. Door ons dit teken van zijn liefde te sturen hoopt God op zijn beurt dat wij het zullen begrijpen. Enkel de liefde zal onze wereld redden, iedere ware vorm van liefde. Als wij in ons hart de liefde ervaren voor onze medemensen en voor Gods wonderbare schepping, dan zullen we een werkelijke bijdrage leveren aan het oplossen van de grote kwesties, waar wij onophoudelijk voor blijven bidden. Dan is God met ons, Emmanuël, naar wiens komst wij in deze Advent weer verlangend uit zien.

Amen